

TITÁNI

DO NEZNÁMA

SONAR

Kate O'Hearnová

FRAGMENT

Titáni – Do neznáma

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Kate O'Hearnová
Titáni – Do neznáma
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

TITÁNI

DO NEZNÁMA

Kate O'Hearnová

FRAGMENT

TITANS: THE MISSING © Kate O'Hearn, 2020

Translation © Alžběta Kalinová, 2021

Cover photos © Ollyy; Irina Bg; Volkova Vera; olamiabo; zamkniete w migawce;
RUNGSAN NANTAPHUM; Chansom Pantip; TreesTons; soft_light; Kozlik;
Fedorov Oleksiy / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-5147-5 (1. vydání 2021)

ISBN e-knihy 978-80-253-5164-2 (1. zveřejnění 2021) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-5165-9 (1. zveřejnění 2021) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-253-5163-5 (1. zveřejnění 2021) (ePDF)

*Mé rodině,
která je středem mého vesmíru*

TITÁNI

DO NEZNÁMA

1.

Astraia si vždycky říkala, že vkročit do Solárního transportéru musí být podobné jako vstoupit na povrch Slunce – jen bez žáru. Pulzující energie z něj vyzařovala tak jasně, že si musela zakrýt oči. A přes všechno to hučení neslyšela skoro nic jiného.

Její nejlepší kamarádka Zefyr, která cestovala hned vedle ní, roztáhla velké bílé křídlo a ovinula je okolo ní, což dělala jen tehdy, když byla nervózní. Astraia byla také nervózní. Vždyť se jí život za těch posledních pár dní doslova převrátil naruby. A to si myslela, že tou největší změnou bude zahájení školní docházky. To ale nebylo nic proti tomu, co společně odhalily.

Zjistily, že Titus potají obsazují nestvůry, které na sebe dovedou brát cizí podobu. Astraia s přáteli jim říkali Náhradníci. Ti přivázeli na Titus obyvatele Země a dalších světů, aby odvedli pozornost Astraiina dědečka Hyperiona a jeho bezpečnostních sborů, a mezi tím nenápadně unášeli ty nejvlivnější Titány a Olympany a nahrazovali je dvojníky.

Nikdo by si ničeho nevšiml, kdyby se na Titus nedostal také mladý pozemšťan Jake z Kalifornie. Jeho zjevení v nektarových sadech Arkádie všechno změnilo.

S pomocí kamaráda Tryna a stáda kentaurů se Astraia, Zefyr a Jake vypravili do děsuplné věznice v Tartaru, odkud vysvobodili unesené Titány a Olympany, a ty pak ukryli na Zemi.

A teď byli na cestě na další nové místo, Zomos. Svět, odkud pocházela hadí samička Nesso. Astraia o Zomu věděla jen tolik, co se doslechla od Jupitera – že jde o divoké místo.

Nicméně jí neušlo, jak daleko jejich cíl leží. Na Tartaru byli za chvíli. Dokonce i přesun na Zemi nebyl tak zlý. Ale teď jako by byli v Solárním transportéru zavření už celé věky.

Astraia se rozhlédla kolem sebe. Před sebou spatřila v oslepujícím světle siluety Jakea a Tryna, zatímco vedle ní podupávali tři mladí kentaurovi, Cylus, Render a Darek. Upřímně řečeno, kentaury s sebou brát nechtěla. Hlavně Cyla, který byl známý násilník. Jenže Jupiter na tom trval. A jelikož ten měl vždy poslední slovo, neměli na výběr.

Brzy zjistili, že pohyb uvnitř Solárního transportéru je prakticky nemožný. Přesto se Astraie podařilo udělat krůček, aby se mohla přitisknout Zefyr k boku.

„Tohle je nekonečný!“ zakřičela kamarádce do ucha.

Zefyr k ní otočila hlavu. „Cože?“

„Říkám, že,“ – zrovna v tom okamžiku cesta skončila a oni vyšli z transportéru do husté džungle – „to trvá věčnost!“

Zefyr na ni mrkla velkým hnědým okem. „Nemusíš křičet, Astraio. Jsem hned vedle tebe.“ A přitáhla si Astraiu křídlem ještě blíž k sobě.

„Páni,“ rozhlížel se Jake. „Tohle je úžasný místo. Nikdy jsem neviděl tolik barev! Koukejte, listy na stromech ani nejsou zelený, tamhle jsou červený a modrý... a podívejte se tam, ty jsou dokonce fialový!“

„Vypadá to tady jako u mě doma, na Xanadu,“ poznamenal Tryn stojící vedle něj. „Ale barvy jsou jiné a stromy na Xanadu mají

mnohem větší listy.“ Popošel o několik kroků a prohlížel si jakýsi podivný mnohonohý hmyz.

Jake chtěl brouka vzít do ruky, ale Tryn ho zastavil. „Nedělej to. Pamatuj, Jakeu, tohle není tvůj svět. Spousta místních věcí může být jedovatá. Matka vždycky říkala, že tak zní první průzkumnické pravidlo. Na nic nesahej, dokud si opravdu nejsi jistý, že je to bezpečné.“

Jake ruku stáhl. „Jak ale máme zjistit, že je to bezpečný? Vždyť na to nemáme žádný vybavení.“

„*Je to bezpečné,*“ ozvala se Nesso, barevný hádek stočený okolo Jakeova krku. „*A lahodné. Je to moje oblíbená potrava.*“

Jake se narovnal a nastavil hadovi dlaně. „Takže tohle je tvůj domov?“

„*Byl,*“ přitakala Nesso. „*Ted' jsssem doma tam, kde jsssi ty. Ale to mssstní teplo ssse mi líbí.*“

„Teplo?“ zasmál se Jake. „Nech si ty vtípky, je tu jako v peci. Mnohem větší vedro než v Los Angeles uprostřed léta.“

Cylus šťouchl do svých kamarádů Rendera a Dareka. „Koukněte, jak jsou pozemšťani hloupí – stěžují si na počasí, i když tu máme důležitěj úkol.“

„Hej!“ obořila se Astraia na Cyla. „Jestli chceš zas dělat problémy, klidně se i se svým stádem vrať na Zemi. Máme tady spoustu práce a nikdo nepotřebuje, aby sis Jakea pořád dobíral.“

„Já si ho nedobírám,“ bránil se Cylus. „Copak je to moje chyba, že říká hlouposti?“

„A ty snad hlouposti nikdy neříkáš?“ zeptala se Zefyr.

„Nikdy!“ vychloubal se Cylus. „Tak schválně, kdys ode mě slyšela nějakou hloupost?“

Zefyr přistoupila ke kentaurovi blíž a z výšky se na něj zamračila. „Co třeba vždycky, když otevřeš pusu?“

„Tak to už by stačilo,“ klidnil všechny Tryn. „Jupiter a ostatní na nás spoléhají. Tyhle věčné spory ničemu nepomůžou.“

Cylus si založil ruce na prsou a chystal se něco říct. Zefyr k němu sklonila hlavu ještě blíže. „Už ani slovo. Má pravdu...“ Ohlédla se k Jakeovi. „Nechceš poprosit Nesso, aby začala svolávat své kamarády?“

Jake se podíval na Tryna. „Vím, že Zefyr mluví na mě. Co říká?“

Zefyr si podrážděně odfrkla, ale mlčela.

„Že je čas poprosit Nesso, aby začala svolávat své kamarády.“

Jake přikývl a přitáhl si hada blíže. „Slyšela jsi? Přivoláš své kamarády?“

„Ano,“ odpověděla Nesso. „*Polož mě na zem.*“ Jakmile se Jake shýbl k zemi, Nesso k němu zvedla hlavu. „*Neopustíte mě, že ne?*“

„Nikdy.“ Jake se rozhlédl po ostatních a přetlumočil jim, co Nesso říkala. Astraia k ní přišla blíže a zlehka ji pohladila. „Jsme přece kamarádi, Nesso. Nikdy bychom tě neopustili. Budem tu na tebe čekat.“

Cylus vzadu něco zabručel, ale když Zefyr varovně zařehkala, raději zmlkl.

Jake položil Nesso na zem a všichni se dívali, jak had mizí v podrostu.

„A co teď jako máme dělat?“ zajímal se Cylus. „Budeme tu jen tak stát a čekat, až se sem doplazí další hadi?“

„Já bych se rád trochu porozhlédl,“ řekl Render. „Celý život jsem znal jenom Titus. A teď jsem byl na Tartaru a na Zemi. Líbí se mi poznávat nová místa.“

„Zníš jako pravý průzkumník,“ prohodil jeho směrem Tryn.

Cylus do kamaráda strčil a odfrkl si. „Render průzkumník, no jo, to je teda něco.“

„A proč ne?“ nechápal Tryn. „Proč by nemohl být průzkumníkem?“

„Protože je to kentaur,“ odsekl Cylus. „Jsme bojovníci, ne průzkumníci. Na průzkumy si chodíte vy slaboši.“

Jake se zamračil. „A to říká kdo? Proč by nemohl dělat, co ho baví?“

„Protože takový jsou pravidla,“ usadil ho Cylus. „To jako obyčejnej člověk nemůžeš pochopit.“

„Ale pravidla se přece mění, ne?“ nedal se Jake. „Jestli chce být Render průzkumník, měl by tu možnost dostat.“

Cylus přicválal k Jakeovi a strčil ho do prsou. „Takže teď nám budeš rozkazovat, co a jak máme dělat?“

„Já... já to tak nemyslel...,“ koktal Jake.

„A dost!“ zařvala Zefýr. „Cyle, zmlkni a nech ho být. Jake jako jedinej rozumí hadům, takže ti nedovolím mu ublížit.“

Cylus vztekle zafuněl a poodešel stranou. Hned potom k Jakeovi přistoupil Render. „Dík, žeš to zkusil. Ale Cylus by mi nikdy nedovolil dělat si, co chci.“

„Nechápu, proč potřebuješ jeho svolení,“ brblal Jake. „Jsi přece svobodnej a můžeš se rozhodovat sám za sebe, ne?“

„Ne tak úplně,“ odvětil Render.

To už k nim přiklusal i Darek. „Cylus je vůdce stáda. Musíme ho poslouchat.“

„Proč?“ nechápal Jake.

„Proto,“ odpověděl jednoduše Render. „Je to náš vůdce.“

„Jakeu, ty to nechápeš,“ vložila se do hovoru Astraia. „Kentauři žijí ve stádech a každé stádo musí mít svého vůdce. A to je Cylus. Nejsou jako my – mají pravidla, kterými se musí řídit. Když jim Cylus řekne, že mají něco udělat, musí poslechnout.“

Jake zavrtěl hlavou. „To nedává smysl. Jestli chce Render dělat průzkumníka, proč by nemohl? Co kdyby Darek chtěl být třeba vynálezce? Chceš mi tvrdit, že by nemohl jenom proto, že mu to Cylus zakázal? To je diktatura.“

Astraia se podívala nejdřív na Jakea a pak na oba kentaury. Ti skláněli hlavy a vypadali skoro smutně. Jako by si poprvé opravdu uvědomili, jakou moc má Cylus nad jejich životy. A když se nad tím Astraia zamyslela, došlo jí, jak nespravedlivé to pro ně je.

Tryn si odkašlal. „O výhodách a nevýhodách života ve stádu a o samotě můžeme debatovat později. Teď musíme najít něco, v čem všechny ty hady dopravíme zpátky, jinak už nemusíme mít k další debatě příležitost.“

„Já mám svůj batoh,“ nabídl se Jake. „Tam se jich pár vejde.“

Tryn přikývl. „To je skvělé, ale potřebujeme toho víc. Když uvážíš, že Nesso má k dispozici jen dvě dávky jedu denně, není to zrovna moc. Náhradníků je spousta...“

„A to znamená, že potřebujeme spoustu jedu,“ dodala Astraia.

„A to znamená spoustu hadů,“ dokončil Jake. „Na to je můj batoh teda rozhodně malej.“

Astraia se začala rozhlížet po okolí. Stromy byly vysoké, ale listy měly tak malé, že by z nich žádnou nádobu vyrobit nešlo.

Zefyr došla k jednomu stromu a zatáhla za větvíčku, ale ta se hned zlomila. „Nic tu není. Všechno je buď moc malý nebo moc křehký.“

„Něco ale potřebujeme,“ podotkl Darek.

Po několika minutách Astraiu něco napadlo. „Počkat, já už vím, co bychom mohli použít.“ Došla k Jakeovi a otočila se k němu zády. „Jakeu, odtrhl bys tu látku, kterou mám zakrytá křídla? Mohli bychom z ní vyrobit pytel.“

Jakmile Jake začal trhat, ozvala se Zefyr. „Ale Astraio, ty přece nerada ukazuješ křídla. Musíme přijít na něco jinýho.“

Astraia pohlédla Zefyr přímo do velkých hnědých očí. „Díky, Zefy, ale to je v pohodě. Potřebujeme to.“

„Hotovo.“ Jake držel v ruce velký kus modré hedvábné látky. Přiložil rohy k sobě, takže vznikl jakýsi provizorní pytel. „Tohle

bude perfektní, když se nám to nějak podaří zavřít. Třeba najdeme něco, čím bychom konce svázali k sobě. A pak už jenom musíme hady přesvědčit, aby si vlezli dovnitř.“

„Když mluvíme o hadech,“ poznamenala Zefyr, „Nesso je pryč už nějak dlouho. Doufám, že ji ostatní neposlali do háje.“

Tryn zopakoval Zefyřinu poznámku Jakeovi. „Má pravdu. Je to už docela dlouho. Snad je Nesso v pořádku.“

„Co když ji něco sežralo?“ nadhodil Render.

„To ne!“ řekl Jake rychle. „Nesso!“ začal volat. „Nesso, kde jsi?“

Tryn rychle Jakeovi zakryl pusou. „To ses o cestování do cizích světů nenaučil vůbec nic? Nemůžeš tady přece řvát jako pavián. Nevíš, kdo nebo co ti odpoví.“

Jake přikývl a Tryn ho pustil.

„Jakeu,“ začala Astraia. „Jste s Nesso přece propojení. Zhluboka se nadechni a zavři oči. Řekni mi, jestli ji ucítíš.“

Jake poslechl. Po chvilce vytřeštil oči a vyjeveně se na ni podíval. „Máš pravdu. Vážně ji cítím!“ Ukázal do husté džungle. „Je tímhle směrem.“

„Jdeme!“ zavelela Zefyr.

„Počkejte,“ zastavila je Astraia. „Dojdu pro Cyla.“

„Je to nutný?“ zavolala za ní Zefyr.

Astraia se ohlédla, ale pak se rozběhla směrem, kterým Cylus zmizel. Našla ho na břehu potůčku. Voda v něm byla jasně žlutá a plavaly v ní červené a modré rybky.

„Cyle, jdeme pro Nesso.“

„No a?“

„Zůstáváš tady, nebo jdeš s náma?“

Cylus se na ni podíval, ale vztekle si dupl. „A proč bych měl? Stejně mě ty nebo Zefyr zas budete okřikovat.“

„Okřikujeme tě, protože se chováš děsně...“

Cylus chtěl něco namítnout, ale Astraia zvedla ruku. „Nemluv, poslouchej. To, že jsi kentaur, ještě neznamená, že se musíš chovat jako krutáš. Znáš tvoji matku. Ta není krutá. Ani kentauři, kteří pracují s mými rodiči. A Render s Darekem jsou takoví jen proto, že je do toho nutíš. Copak nevidíš, že bys měl mnohem víc přátel i respektu, kdyby ses nechoval jako hulvát a zkusil to jednou pod dobrém?“

„Ale...“ začal Cylus.

„Ale co? Ono se ti snad líbí chovat se jako hulvát?“

„Ne,“ odpověděl Cylus, ačkoli to nechal vyznít poněkud vyzývavě.

„Tak proč nezkusíš být trochu milejší? Můžeš začít třeba tím, že nebudeš tak zlý na Jakea. Copak nechápeš, čím si prochází? Nikoho jako my nikdy v životě neviděl. Znal jenom Zemi a neměl ani tušení, že vůbec existujeme. My aspoň o lidech věděli. Pro něj je to něco úplně jiného. Ale kdykoli v tvou blízkosti otevře pusku, ty hned řekneš něco krutého nebo mu začneš vyhrožovat. Proto tě okřikujeme. Už tak je dost zlý, jak se chováš k Trynovi – ale ten je aspoň dost silnej na to, aby se s tím vyrovnal. Jake je jinej.“

„Jo, je to slaboch!“

„Vidíš, to je přesně ono!“ nedala se Astraia. „Ano, je to člověk, ano, lidi jsou slabší než my, to ale neznamená, že my jsme lepší než oni. Jsme prostě jiní.“ Astraia k němu popošla o krok blíž. „Poslyš, co kdybys místo hledání rozdílů zkusil myslet na to, co máme společného?“

„A to je co?“ odfrkl si Cylus.

„Náhradníci. Chtějí obsadit Titus a hned po něm Zemi. Jsou mocnější než my, takže je úplně jedno, že jsi silnější než Jake, když nám můžou ublížit všem stejně.“

Cylus se na Astraiu dlouho jenom tiše díval. Pak přikývl. „Jdu s váma.“

Mlčky se vrátili k ostatním. Jake opět zavřel oči a ukázal do husté džungle. „Tudy.“

Potom Cylus konečně promluvil. „Dareku, ty budeš hlídat vlevo. Rendere, ty vpravo. A já půjdu v čele.“ Odmlčel se a ohlédl se k Jakeovi. „Ty půjdeš se mnou a povedeš nás.“

„Ehm, jasně,“ zabručel Jake a ostražitě zaujal místo vedle Cyla.

Zefyr se naklonila k Astraie a překvapeně se na ni podívala. „Cos mu řekla?“

Astraia pokrčila rameny. „Vlastně nic. Jenom jsem mu připomněla, že proti Náhradníkům jsme si všichni rovni.“

Zefyr přikývla. „Pravda. Doufám, že to pomůže.“

„Já taky,“ souhlasila Astraia.

Začali se prodírat džunglí, ale postupovali velmi pomalu. Stromy rostly těsně u sebe a všude visely větve a liány. Byly sice tenké a snadno se lámaly, ovšem bylo jich tolik, že mezi nimi téměř nešlo projít. A k tomu ještě to příšerné vedro a vlhko.

„Mám pocit, jako bych dýchala pod vodou,“ posteskla si Astraia. „To horko je děsný.“

„A jestli se ještě někde zachytím křídlem, asi začnu ječet!“ dodala Zefyr razící si cestu houštím.

Tryn si otřel stříbrné čelo. „Matka mi vždycky vyprávěla, že v našem starém domově na Rheii bylo horko, ale protože se z něj vypařila většina vody, bylo to suché teplo a dalo se to snést. Jenže tady je horko a vlhko a velmi nepříjemně.“

Cylus se ohlédl po Astraie a ta si všimla, že už měl na jazyku nějakou poznámku, ale nakonec ji spolkl. Zamračil se a rozhlédl se kolem sebe. Nakonec se otočil k Renderovi a Darekovi. „Cítíte to?“

Dva další kentauři se zastavili a pak přikývli. „Něco se k nám blíží,“ přitakal Darek.

„Něco velkého,“ dodal Render.

„Já nic neslyším,“ namítl Jake.

„Není slyšet, ale cítit,“ opravil ho Cylus. „Půda se chvěje.“

Zefyr sklopila uši a podívala se na Astraiu. „Má pravdu. Blíží se k nám něco těžkého.“

„Za mnou,“ zavelel Cylus. Popadl Jakea za paži a táhl ho za sebou doprava.

„Ale Nesso je někde tam,“ bránil se Jake a ukazoval směrem, kam měli původně namířeno.

„Ano a taky se tam pohybuje to velký zvíře,“ uzavřel Cylus.

Skupina průzkumníků se snažila pospíchat skrz džungli, ale podrost jim bránil v rychlém pohybu. I chůze byla vyčerpávající a za chvíli byli všichni zpocení a zadýchaní.

„Pohněte sebou,“ naléhal Cylus. „Mění to směr.“

„Chceš říct, že nás to sleduje?“ zeptal se Tryn.

„Přesně tak,“ přisvědčil Darek.

Postupovali dál, ale moc daleko se nedostali. Pak se ozval řev tak hlasitý, že jim rozvibroval všechny kosti v těle.

„Co to bylo?“ vykřikl Jake. „Obr?“

„Obři neřvou,“ odpověděla Astrai. „Já radši ani nechci vědět, co to je.“

O pár chvil později k nim dolehlo další zařvání. Tentokrát to bylo přímo před nimi. A také už bylo slyšet praskání větví a dupání.

„Jsou dva!“ pochopil Cylus. „A my jdeme přímo mezi ně!“

Tryn se zastavil a otočil se kolem dokola. „V tomhle houští jim neutečeme.“

„Tak zůstaneme na místě!“ Cylus si připravil luk. „Dareku, Rendere, luky do ruky. Všichni ostatní k zemi!“

„Prý k zemi,“ zabručela Zefyr. „Všiml si, jak vypadám? Jak se mám asi skrčit k zemi? Sežere mě to jako první!“

Darek a Render nasadili šípy do luků a otočili se čelem k blížící se zrůdě. „Dneska tady nikdo nikoho žrát nebude!“ zavolal Darek.

„To přece není možný,“ zhrozil se Jake. Ukazoval do mezířky mezi korunami stromů. „To... to prostě nejde! Co tady dělá? To vážně...“

„Co to mele?“ nechápal Cylus.

Jake se pořád díval vzhůru. „Vypadá to jako T-rex, ale to není možný. Takoví žili na Zemi, ale vyhynuli před miliony let.“

Astraia zvedla hlavu a spatřila ohromného barevného tvora podobného ještěrce. Měl zvednutou hlavu a vypadalo to, že větrí. „Co to je?“

„Je to druh dinosaura,“ odpověděl Jake. „Jsme mrtví!“

„Podívejte se na ty zuby!“ všiml si Tryn. „Musí to být karnivor.“

„Co je to karnivor?“ zajímal se Render.

„To znamená, že žere maso,“ vysvětlil Jake. „A jak to tak vypadá, zrovna teď má zálsusk na nás!“

Obří dinosauří hlava se naklonila na stranu a jedno velikánské oko je spatřilo v podrostu. Zvíře znovu zařvalo a chystalo se k útoku.

„Mířte na oči!“ rozkázal Cylus a vystřelil.

Kentauři zasypali dinosaura šípy. Většina z nich se odrazila od šupin na jeho hlavě a jeden se zapíchl do koutku oka. Stvůra zařvala bolestí, zvedla hlavu a zapotácěla se.

Zatímco sledovali prvního dinosaura, druhý se zaduněním došlápl těsně vedle nich, takže jeho drápy jen tak tak minuly Tryna a Astraiau.

Astraia se při pohledu na mohutnou šupinatou tlapu neubránila výkřiku. Obr Brutus byl veliký, ale nepůsobil nijak děsivě. Tahle tlapa vypadala hrozivě. Možná za to mohly ty dlouhé drápy.

Tlapa se v mžiku opět odrazila od země, jak se zrůda vrhla na raněného dinosaura.

Oba dinosauři do sebe s děsivým zaduněním narazili. Ještě horší však bylo, jak v zápalu boje máchali ocasy kolem sebe a sráželi okolní stromy k zemi jako párátka.

„Musíme odtud pryč!“ vykřikl Tryn.

„Jak?“ zeptal se Jake. „Ti dva ničí všechno kolem. Ať utečeme kamkoli, doženou nás.“ Sotva to dořekl, prosvítl jim tlustý, dlouhý ocas těsně nad hlavami. „Páni, to bylo o kousek!“

„Uletíme!“ napadlo Zefyr. Podívala se na Astraia. „Vyskoč mi na hřbet!“

„A co ostatní?“ chtěla vědět Astraia.

Tryn vytáhl svůj skateboard. „Jakeu, použij svoje prkno!“

„A co my?“ zvolal Render. „Přece nás tady nenecháte?“

„Jistě že ne!“ Tryn se rozběhl ke kentaurovi a prohlížel si ho, jako by odhadoval jeho hmotnost. „Vulkánovy výrobky vydrží hodně. Jestli se udržíš, můj skateboard tě unese. A Darek se může chytit Jakea.“ Podíval se na Zefyr. „Myslíš, že uneseš Cyla?“

„Já nevím!“

Obří šupinatá tlapa opět zaduněla o zem jen kousek od nich. Řev sílil, jak se souboj dinosaurů stupňoval. Najednou se obě nestvůry poroučely k zemi a začaly se válet sem a tam.

„Zefyr, prosím!“ žadonil Cylus. „Zkus to. Já tady nechci umřít.“

„Leť, Zefyr!“ snažila se Astraia překřičet řev dinosaurů a praskání stromů. „Honem!“

Zefyr v omezeném prostoru džungle roztáhla křídla. „Cyle, jakmile vzlétnu, chyt se mých zadních nohou. Nepouštěj se!“

Astraia se ohlédla a zjistila, že Tryn i Jake už stojí na skateboardech. Přes ten lomoz je neslyšela, ale viděla, jak se ze skateboardů vysunula křídla a prkna i s Renderem a Darekem se vznesla.

„Leť, Zefyr, leť!“ vykřikla znovu Astraia. Měli poslední šanci zmizet, než je bojující dinosauři zavalí a rozmačkají na kaši.

2.

Zefyr zařehkala a mocně se rozmáchala křídly. Obvykle se před vzletem rozbíhala, na to však vzhledem k dinosaurům nebyl ani prostor, ani čas – musela se vznést z místa.

Astraia pevně objala kamarádku okolo krku a začala mávat vlastními zakrnělými křídly, aby jí co nejvíc pomohla.

„To dáš, Zefyr!“ povzbuzovala ji. Bylo to vůbec poprvé, co jí Astraia seděla na hřbetě. Doufala, že to nebude také naposled.

Dunící hradba z dinosaurůch těl se blížila. Zefyr mávala křídly čím dál rychleji a silněji. Konečně se vznesly. Jednou to škublo, jak se Cylus chytil zadních nohou a strhl je zpátky, ale pak už začali hladce stoupat. Vzápětí se přes místo, kde předtím stáli, převalila bojující monstra.

Astraia se podívala dolů, aby se přesvědčila, že je Cylus s nimi. „Zvládl jsi to!“

„Ano,“ zavolal nahoru. „Ale asi budu zvracet.“

„Opovaž se!“ houkla Zefyr. „Protože jestli to uděláš, přísahám, že tě shodím!“

Astraia kamarádku opět objala kolem krku. „Jsi skvělá, Zefyr!“

„Ještě nemáme vyhráno,“ odvětila Zefyr. „Cylus je na mě moc těžkej. Daleko ho nedonesu.“

Teprve v tu chvíli si Astraia uvědomila, že jsou pořád ve velkém nebezpečí. Narovнала se a rozhlížela se po okolí ve snaze najít nějaké vhodné místo k přistání. Dinosauři pod nimi stále zápasili a nepředvídatelně se váleli ze strany na stranu, takže bylo nutné dostat se od nich co možná nejdál. „Zefyr, tady!“ ozval se Trynův hlas.

Astraia se ohlédla a spatřila Tryna s Jakem na létajících skateboardech. Pod Trynem visel Render a pod Jakem zase Darek. Zdálo se, že prkna nesou váhu těžkých kentaurů jen stěží.

„Tamhle!“ ukázal Tryn na náhorní plošinu vykukující z husté džungle. „Zefyr, otoč se. Přistaneme tam!“

Vyčerpaná Zefyr se z posledních sil otočila. Astraia cítila, jak se její napjatá křídla pod Cylovou tíhou chvějí. „Vedeš si úžasně!“ povzbuzovala ji.

Cylus byl úplně zelený. Jakmile Zefyr dolétla nad plošinu, pustil se a přistál na pevné zemi. Klesl na koňská kolena a líbal skalnatý povrch.

Zefyr dosedla vedle něj. Měla svěšená křídla a skláněla hlavu. Astraia sklouzla ze hřbetu, doběhla k Zefyřině hlavě a pořádně ji objala. „Zachránila jsi nás!“

„Toh—“ zajíkla se Zefyr, „tohle byl ten nejnáročnější let v mém životě. Bolí mě celý tělo a taky mám pocit, jako by mi někdo vykloubil zadní nohy.“

Cylus vstal a doklusal k ní. „Díky, díky, Zefyr.“ I on ji objal kolem krku. „Moc se omlouvám, že jsem o tobě říkal, že jsi Pegasova dcera. Slibuju, že už to nikdy neudělám!“

Astraie neušlo, jak Zefyr v Cylově objetí celá ztuhla a zalapala po dechu. „To je v pohodě, Cyle. Nemusíš mě uskrtit.“

To už se k nim připojili i Darek s Renderem. Měli růžové tváře a Render se nadšeně křenil. „To bylo boží! V životě by mě nenapadlo, jak je lítání vzrušující. Jestli tohle přežijem, poprosím Vulkána, aby mi taky vyrobil křídla!“

„Ty teda lítat nebudeš!“ rozkřikl se Cylus.

Astraia se podívala na Zefyr a vzdychla si. „Tak to moc dlouho nevydrželo.“

„Cože?“ nechápal Cylus. Pak mu došlo, co právě řekl, a odkašlal si. „Chtěl jsem říct, vážně chceš znova lítat?“

„Jestli mi to dovolíš,“ přikývl Render. „Bylo to skvělý.“

Cylus kradmo mrkl po Astraie. „Ehm, no, jestli to opravdu chceš, nebudu ti bránit.“

„Fakt?“ Render nedokázal skrýt své nadšení a vzepjal se na zadních. „Já budu zase lítat!“

Tryn a Jake stáli na okraji plošiny a dívali se do džungle. Dva obří dinosauři stále zápasili. V zápalu boje zválcovali rozlehlou lesní plochu. Konečně přestali a poražený, celý od krve, odkulhal pryč. Vítěz zvedl hlavu, zařval a oddusál opačným směrem.

„Páni,“ hlesl Jake. „Nechce se mi věřit, co jsme právě viděli. Jak se dinosauři dostali na tuhle planetu?“

„Nejspíš se tady vyvinuli,“ přemítal Tryn. „V mém starém domově také žil jistý druh plaza. A stejní jsou i na Xanadu. Můžeme tedy předpokládat, že se vyvinuli tady stejně jako na Zemi. Dostatek potravy a omezený počet predátorů jim umožnil dorůst do této velikosti.“

„To jako fakt?“ podivil se Render.

Tryn přikývl. „Podívej se na Jakea, Astraia a na mě. Pocházíme z odlišných světů, a stejně jsme si podobní. Dvě ruce, dvě nohy, hlava s dvěma očima, uši a nos. Ano, jsou mezi námi určité odlišnosti – já mám stříbrnou pleť a Astraie narostla křídla –, ale ty jsou způsobené především rozdíly v našich přirozených prostředích.“

Astraia se podívala za mizejícími tvory. „Nic tak velkého na Titu nemáme.“

„Ale ještěrky máte,“ řekl Tryn. „Tyhle jsou jenom větší. A na Titu zase žijí obři. Ti se nenacházejí na Zemi ani na Xanadu – tedy pokud vím.“

Jake zavrtěl hlavou. „Kdyby mi fungoval telefon, mohl jsem si tu rvačku natočit. Nikdy by mě nenapadlo, že jsou tak barevní. Myslel jsem, že jsou šediví jako ve filmech.“

Tryn se otočil kolem své osy. „Bez ohledu na jejich barvu, my jsme tady ve skutečném nebezpečí. Pojďme najít hady a zmizet, než se ta zvířata nebo jejich příbuzní vrátí a dají si nás k svačině.“

„Jsem rozhodně pro,“ přidala se Zefyr. „Chtěla bych se vrátit domů a naložit se do teplý vany. Ty zadní nohy mě zabijou.“

Stáli na rovném vrcholu náhorní plošiny. Džungle se rozkládala daleko pod nimi, zatímco nad jejich hlavami se táhla nekonečná jasná obloha. Na přímém žáru ohromného slunce panovalo větší vedro, než jaké kdokoli z nich dosud zažil.

„Také bychom se neměli zdržovat na slunci,“ podotkl Tryn. „Já jsem se svou stříbrnou pletí v bezpečí, ale vy budete za chvíli spálení na uhel. Astraio, ty už začínáš růžověť.“

Astraia si prohlédla své paže. „Já vím, a taky mě začíná svědit kůže.“

„Tak jdeme.“ Jake zavřel oči a vydechl úlevou. „Pořád Nesso cítím. Je naživu.“

„Jak se za ní dostaneme dolů?“ zajímal se Darek. „Chcete zase letět?“

„Já poletím rád,“ hlásil se Render.

„Ani náhodou,“ zabručel Cylus. „Já nejdu nikam jinam než zpátky na Zemi nebo na Titus. Vy si klidně lítejte, jak chcete, ale já zůstanu kopyty pěkně na zemi.“

„Já myslím, že lítat nemusíš, Cyle. Dostal jsem nápad.“ Tryn položil svůj skateboard na zem a postavil se na něj. „Odnes mě k Nesso.“

Na prkně se vysunula křidélka a rozkmitala se. Vynesla Tryna do vzduchu, přes okraj plošiny a dolů k džungli. „Stát!“ zavelel. „Zůstaň.“

Skateboard se vznášel nad korunami stromů. Tryn zavolal na Jakea. „Skejty umí i stopovat. Pojď, najdeme Nesso a její kamarády a vrátíme se.“

Jake vyskočil na vlastní prkno a otočil se k Astraie. „Za chvíli jsme zpátky. Zkuste se schovat někde ve stínu. To slunce je vražedný.“

Astraia se rozhlédla po vrcholu náhorní plošiny. „A kde jako? Je to tady samej šutrák. Radši už najděte Nesso a její kámoše, ať se můžeme vrátit.“

Jake přikývl a zavelel skateboardu: „Dones mě k Nesso.“ Prkno vzlétlo a odneslo ho přes okraj plošiny. Astraia, Zefyr a kentauři se dívali, jak chlapci mizí mezi stromy. Čas ubíhal a svědící spálená kůže Astraiu začínala opravdu bolet. Zefyr už měla červený čenich a ušní boltce zevnitř celé rozpraskané.

Ani kentaurům se na přímém slunci nevedlo dobře. Jejich holá ramena a hrudníky získaly zářivě červený nádech.

Astraia se rozhlédla. „Jake má pravdu. Musíme si najít nějaký stín, nebo z nás zbudou škvarky.“

„Ale kde?“ namítl Cylus. „Rozhlídni se kolem sebe. Jsme na vršku velkého placatého balvanu.“

„Já vím,“ přitakala Astraia. „Ale zůstat tady nemůžeme.“

Darek s Renderem obcházel okraj plošiny. Na jednom místě se zastavili a dívali se dolů.

„Hej,“ zavolal Darek. „Pojďte všichni sem. Bude to chtít trochu šplhání, ale tady pod náma je skalní římsa a jeskyně. Jestli se tam dostaneme, můžeme se schovat před sluncem.“

Astraia šla se Zefyr ke kentaurům a nahlédla přes okraj. Pod nimi ze skály trčelo několik kamenů, které připomínaly nerovné

schodiště vedoucí na římsu. Ta sice nebyla příliš veliká, ale stačila pro Zefyr a aspoň jednoho kentaura. A na římsu navazovala jeskyně, která se zdála být temná a hluboká. Astraia dobře věděla, že ačkoli pro ni by byl sestup snadný, kentauri budou mít se svými kopyty potíže. Podívala se na Zefyr. „Já se dolů dostanu a ty taky. Ale pro kentaury to nebude snadný. Mohla bys jít dolů první, abys je když tak chytila, kdyby padali?“

Zefyr pokývala hlavou. „Dobřej nápad.“ Rozběhla se a skočila přes okraj. Roztáhla křídla a ladně se snesla dolů na římsu. Opatrně došla k jeskyni a nakoukla dovnitř.

„Je fakt hluboká. Nedohlídnu na konec. Ale je tam o něco chladněji. Pojdte dolů.“

„Ty první,“ řekl Cylus Astraie. „Aspoň zjistíš, jestli tam nejsou nějaký uvolněný kameny.“

Astraia si říkala, že by pod ní sotva povolil kámen, jaký by svou vahou mohli vytrhnout kentauri. Ale byla připravená to zkusit. Se Zefyřinou podporou zespod začala šplhat dolů. Některé kameny byly ostré a řezaly ji do rukou. Ale po pár minutách s úlevou doskočila na římsu vedle své nejlepší kamarádky.

„Tak, kdo jde první?“ zavolala Zefyr nahoru.

Cylus se ujal vedení. „Půjdu já.“ Urostlý kentaur se podíval přes okraj a podrbal se na bradě.

„Bylo by dobrý, kdybys to stihl dneska,“ houkla Zefyr.

„Přemýšlím,“ opáčil Cylus. „Není to lehký, víš?“

Zefyr se otočila k Astraie. „Tohle nepůjde. Nezvládnou to.“

„Já to slyšel,“ křikl Cylus. „A já zvládnu všechno.“

Cylus klekl na kolena a natočil se koňským tělem dolů, aby se mohl při sestupu přidržovat rukama. Sklonil hlavu, aby si viděl pod nohy, a udělal další krok. Ovšem jakmile se pustil horního okraje a snažil se nahmatat nějaký záchytný bod o něco níž, kámen pod

jeho předními kopyty povolil. Tím se spustila kamenná lavina, která Cyla strhla s sebou.

„Cyle, ne!“ vykřikla Astraia.

„Astraio, klid se!“ Zefyr strčila Astraiu do bezpečí jeskyně, postavila se mezi padající kamení a čekala, až Cylus sklouzne až na římsu. Několikrát dostala ránu a vyjekla, ale neuhnula.

„Cyle, skrč se do klubíčka,“ zavolala Astraia. „Přitáhni nohy k tělu!“

Kentaur dělal, co mohl, ale stejně při dopadu ošklivě škrábl Zefyr kopytem do ramene. Zefyr se ani tak nenechala vyvést z míry a podržela Cyla, aby se nezřítíl z římsy.

Jakmile se kamenná lavina přehnala, Astraia se rozběhla k Cylovi. Pomohla mu vstát a oprášila mu z těla drobné kamínky. „Jsi v pořádku?“

„Trochu potlučenej, ale přežiju to.“

Astraia se otočila k Zefyr a zaměřila se na ránu na jejím rameni. „Zefy, ty krvácíš!“

Zefyr si ránu prohlédla také. „To nic není. Ale jestli mi po tom zůstane jizva, budu vážně naštvaná.“

Astraia přitiskla Zefyr na poraněné místo lem své tuniky, aby zastavila krvácení. „Potřebujeme nějakou ambrózii, aby se ti to rychleji zahojilo.“

Cylus byl celý bledý a třásl se. „Dneska jsi mi už podruhé zachránila život. Díky, Zefyr.“

Render a Darek se polekaně dívali dolů. „Cyle, jsi v pořádku?“ zavolal Render.

Cylus přikývl. „Ale vy se nemáte jak dostat dolů. Všechny kameny se zřítily.“

„Tady nahoře taky zůstat nemůžeme, ten žár nás zabije! Musíme seskočit.“

Zefyr pomalu zavrtěla hlavou a povzdechla si. „Nikam se skákat nebude. Zůstaňte, kde jste. Hned jsem u vás...“ Pohlédla na Astraiu. „Nechce se mi věřit, že to vážně udělám.“

„Co uděláš?“

„To uvidíš.“ Zefyr se otočila k Cylovi. „Mohl bys s Astraiou uklidit tu suť? Budu potřebovat místo na přistání.“ Roztáhla křídla, seskočila z římsy, zakroužila ve vzduchu a zmizela z dohledu.

„Zefyr, kde jsi?“ vyzvídala Astraia.

„Zrovna přistála u nás,“ odpověděl Render.

Cylus s heknutím převalil velký balvan přes okraj a přesunul se k dalšímu, ještě o něco většímu. „Astraio, pojď mi pomoci.“

Teprve v tu chvíli Astraie došlo, co má její kamarádka v plánu. Připojila se k Cylovi a společně čistili úzkou skalní římsu od napa-
dané suti. „Ona se snad zbláznila,“ posteskla si. „Když nesla tebe, málem jsi jí vykloubil nohy. Jak chce asi snést Dareka s Renderem?“

„Pokud to neudělá,“ přemítal Cylus, právě když společně odva-
lili další balvan, „Render a Darek skončí jako dva na uhel spálený špekáčky.“

„Připravte se,“ houkl Render seshora. „Jako první snese Dareka. Říkala, že dole není moc místa, takže bude potřebovat vaši pomoc.“

Astraia s Cylem vyčistili prostor od posledních kamínků a čekali.

„Už to bude,“ zavolala Zefyr.

Hned vzápětí ji uviděli. Darek jí visel na zadních nohou a Zefyr mávala křídly jako zběsilá. Pomalu se svým nákladem klesala dolů těsně u skalní stěny.

„Prosím, neshoď mě!“ vrískal Darek.

„Tak se nepouštěj!“ zabručela Zefyr.

„Čekáme tu na vás,“ povzbudil oba Cylus. „Ale musíte ještě tro-
chu blíž.“ Natáhl ruce, chytil Dareka za zadní kopyta a naváděl ho na místo. „Už jsi skoro tady...“